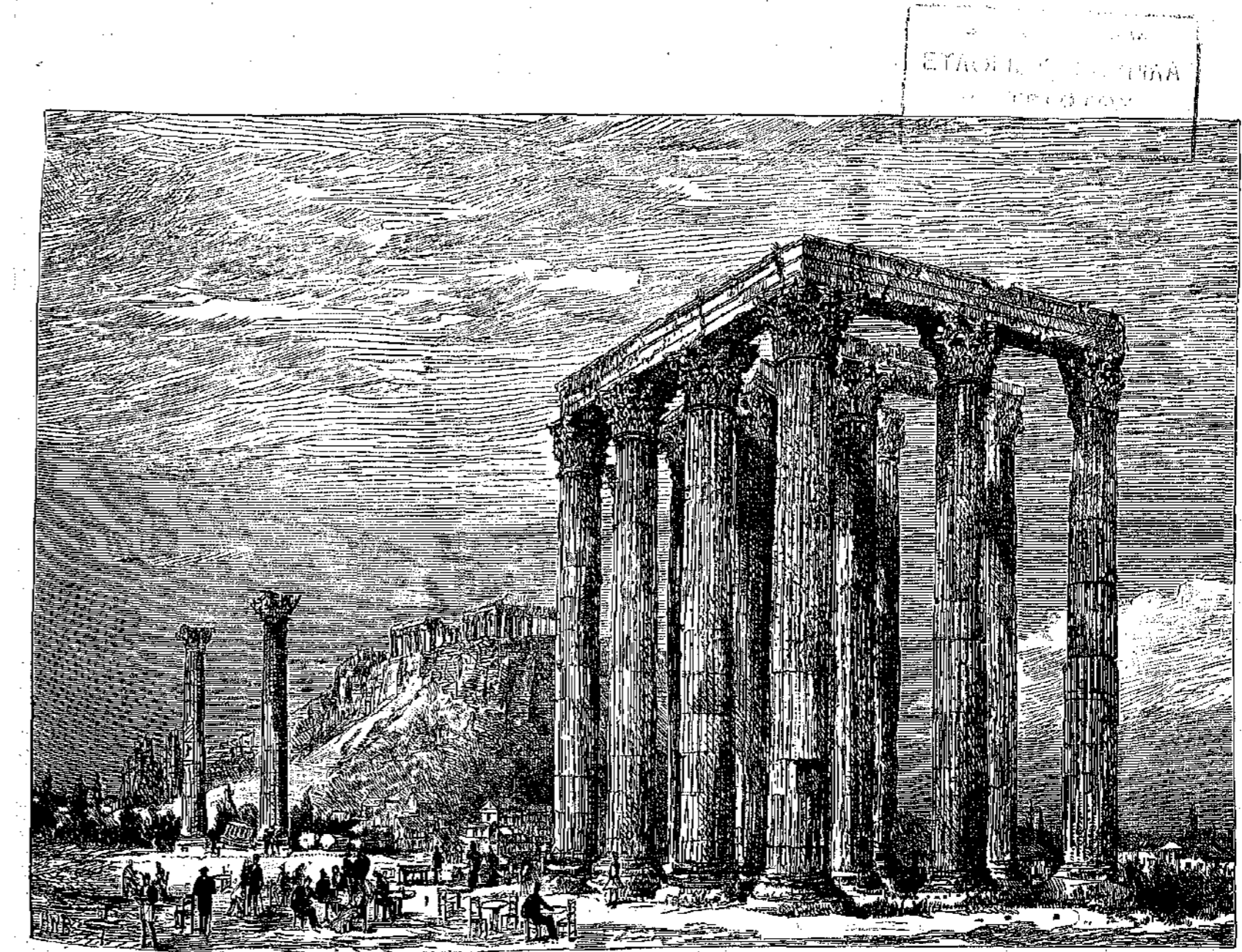

ΕΤΟΣ ΣΤ'. 'Εκδόθηαι τῆ 1/18 καὶ 15/27 ἑκάστου μηνός. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῆ 1/18 Νοεμβρίου 1886 Τιμὴ ἑξαβία προσηγορευμένη εἰς χρυσόν. Φράγκ. 40. Μάρκ. 32. Ρούβλ. 16. Δρ. 133.

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΔΙΟΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

νονία. Οδδέποτε δὲ πρέπει νὰ λογονώμεν, ὅτι ἐνδοῦν ἔχοντες παρελθόν θρεφόμεν καὶ μέλλον νὰ παρασκευάσωμεν τῆ χάρις ἡμῶν ἐνδοῦν, καὶ πρὸς τοῦτο πάσης πρέπει νὰ ἐπαινεώμεθα περιτοσίως. Ὁ ἐμβριθῶς ἀκεπτόμενος περὶ τῆς τύχης του, καὶ παρασκευάζει ταύτην λαμπράν· ὁ καθύπευθον ἐν ἀπάθειά καὶ περιμένον τὰ πάντα ἐκ τῆς φορᾶς τῶν πραγμάτων, ἢ μὲν ναι στάσιμος ἢ καὶ φθίνει βαθμῶδιν καὶ ἀπέλωται, διότι ὁ κόσμος ἀντὶς εἰς τοὺς δραστηρίους.

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΑΛΕΞΙΟΣ.

Ἱστορικὸν διήγημα
614
ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΥ.
(Συνέχεια.)

Ἐκ τῆς σιγῆς ἀφύπνισαν οἱ παρόντες τῶν λόγων τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλοῦ. Πολλὰν τὰ βλέμματα ἀπήστραψαν ἐκ αὐτοῦ καὶ ἐκ τῆς ἀπόσεως καὶ ἐκ τῆς ἀποσεως πολλὰν οἱ ἀφαιρέσθησαν διακρίσεων. Ἐπιστῆς ὁ μαρκήσιος τῆς Μομφεράτης καὶ προσελάθην ἑμὰ τίνα εἶπεν.
— Ἐδνεῖς κόμητες καὶ βαρῶνοι! Ἐρχόμενος εἰς Βενετίαν ἐπεσεκλήθη καὶ ὁδὸν τὸν ἔδοξεν τῆς Γερμανίας καὶ διαφωτιστῆς αὐτοκράτορα. Ὁ ἡγεμὸν ἐκεῖνος ἔχει πεποίησαν εἰς τὸ φιλοδελτικὸν ἡμῶν καὶ παρακαλεῖ ἡμᾶς δὲ ἔμποι τὰ τεινῆτε χεῖρα βοηθείας πρὸς τὸν νόμιμον διέλαχον τοῦ βυζαντινοῦ θρόνου. Ὁ αὐτοκράτωρ συνιστᾷ εἰς τὰς γενναίας ἡμῶν καρδίας τὸν νέον βασιλοῦ, τὸν ἀδελφὸν τῆς σεπτῆς αὐτοῦ συζύγου, ὅστις εὐρίσκειται σήμερον ἑνώπιον ἡμῶν. Εἶναι καθῆκον ἡμῶν ἱερὸν νὰ τὸν συνόραμεν. Ὡς ὑπερασπιστὰς τῆς ἀνθρωπίνης δικαισύνης ἐτοιμαζόμεθα νὰ ἐκστρατεύσωμεν πρὸς ἀνατολάν, ὅπως ἐλευθερώσωμεν τὸν τόπον τῆς Σικελίας ἡμῶν. Ἔστω ἀρχὴ τῆς ἱερᾶς ταύτης ἐπιχειρήσεως ν' ἀποδοῦσθαι τὸν θρόνον εἰς ἡμεῖς, ὃν κακοῦργος ἐλήστωσεν ἀνθρ. Ἡ ἐπιτυχὴς ἀρχὴ ἔβλει ἐξασφαλίζει ἡμῖν ἐπιτυχὴς καὶ τὸ τέλος. Ἀναλογισθῆτε τὰς συνέπειας· πᾶσα ἀδικία γενομένη κατὰ τῶν ξένων ἡμῶν θέλει ἐπανορθῶθαι· πάντες θέλουσιν ἀποζημιωθῆ διὰ τὰ ἀρπαγέντα αὐτοῖς χρήματα. Ἐν τῇ προσωπῆ τοῦ Ἑλληνικοῦ αὐτοκράτορα ὁ ἔχων πατὴρ σύμμοχον, ὅστις θέλει συνοδεύσει ἡμᾶς εἰς Παλαιστίνην. Προσφέρατε ἐπομένως ἀπὸ τῆν ἐρασίαν σας εἰς ἐπιχειρήσασιν, ἧς καὶ δι' αὐτὸν καὶ δι' ἡμᾶς εἶναι τιμητικὴ καὶ συλλογισθῆτε ὅτι ἐνδοξότερον εἶναι νὰ ἀποβῆ τῆς στεφάνου ἢ νὰ φέρῃ αὐτὸ.
Ὁ Βονιφάτιος ὄμιλησε μετὰ πολλῆς δεισιπρέπειας καὶ με ὕψος ζωηρόν. Οἱ παρόντες ἐπειθήσαν εἰς τοὺς λόγους του, ὅτε ὁ ἀδελφὸς de Vaux de Senpai ζήτησας τὸν λόγον, εἶπε·
— Πρέπει νὰ ὑπερηφάνωμεν τὸν θεὸν ἢ τοὺς ἀνθρώπους; Πρέπει νὰ ἐκστρατεύσωμεν κατὰ Ἑλλήνων, ὅστις εἶναι χριστιανὸς, ἢ ἀρκεύσασθαι νὰ κινήσωμεν ἐναντίον αὐτῶν; Ὁ ὄρκος ἡμῶν μᾶς καλεῖ εἰς τὴν Συρίαν. Ἐγὼ μὲν οὐδὲν ἔχω νὰ πρᾶξωμεν ἄλλην ὁδόν!
Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ εὐλόγου καὶ φανατικοῦ ἐροχόμενος ἐνεπείσαν βαθεῖαν εἰς τὴν συνέ-

λευσιν ἐντύπωσιν, καὶ ἦδη ἤτοιμαζοντο τῶν ἱποπότων τινες νὰ ὑποστρέψωσι τὴν γνῶμιν τοῦ ἀδελφου, ὅτε ὁ Βονιφάτιος, ὅστις δὲν ὑπεχώρει ἐκδόχως, ἔβλεπε θλίμην ὀρθίλον πρὸς τὸν ἱερέα καὶ προσῆς εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσας ἀνεκράσαν.
— Ἀφρονες, δὲν συλλογίσασθε ὅτι μεταβαίνοντες κατ' εὐθείαν εἰς Συρίαν κινδυνεύετε καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιτοσίου ἄρτου νὰ στερηθῆτε; Δὲν σκέπασθε, ὅτι μόνον ἡ σύμμοχος τοῦ βυζαντινοῦ αὐτοκράτορος ἐξασφαλίζει ἡμῖν τὴν συντήρησιν μας ἐν τῇ ἀσέπῃ καὶ ἐχθρικήῃ καὶ ἡμῶν διακαμένη Συρίᾳ; Πρέπει ν' ἀνοῖξῃ τις ἐντελὴς τὴν κατάστασιν τῶν μερῶν ἐκείνων, ἵνα τὸσον ἀπερισκόπῃ καὶ ἀλαφρῶς ἀποσπᾷθῃ. Ἡ γνῶμιν μου εἶναι ἡ μόνη ἀκριβὴς, ἡ μόνη ἀσφαλῆς. Ἐάν δὲν συμφωνήσῃτε πρὸς αὐτήν, ἐγὼ ἀποσύρομαι ἀμέσως μετὰ τῶν ὁπαδῶν μου, διότι δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ ἐκθῶσιν τὴν τιμὴν μου καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων μου εἰς ἐπιχειρήσασιν, ἧς οὐδαμῶν ἔχει πιθανότητα ἐπιτυχίας. Ἡ ἐλευσὶς τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλοῦ ἐνταῦθα εἶναι δάκρυον Καρῖα! Τὸν δάκρυον τῶν πᾶσι πᾶσι δυνάμει ἐλπίσας ἐγὼ δεκνύομαι ἡμῖν τὸν δρόμον, ὃν ὀφείλομαι νὰ βαδίσωμαι! Ἀπὸ τοῦ δρόμου τούτου δὲν ἀποτρέπομαι δι' ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ κόσμου!
Οἱ λόγοι οὗτοι ἐπενήργησαν ἐπὶ τῆς συνέλευσεως· τὸ τελευταῖον πρῶτα μὲν ἐναντίον κατέπεσεν. Εἰς τοῦτο συνέτελεσε καὶ ἡ ψήφος τοῦ δόγῃ καὶ τῶν γενομισιῶν, ὅστις, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, μεγάλως ἐνδιεφέροντο ὅπως ἡ ἐκστρατεία διαδῆ διὰ Κωνσταντινουπόλεως. Παρασταματῆσαι ἀνήχθησαν φωναὶ ἐν τῇ εὐρείᾳ αἰθούσῃ· Ἐμπρός! Εἰς Κωνσταντινούπολιν!
Ἐπὶ χαρᾶς ἀπήστραψαν τὸ ἔμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλοῦ, ὅστις ἐρίψας θλίμην πληρῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν εὐγενῆ αὐτοῦ συνήγορον καὶ πρὸς τὸν γέροντα Δάνδολον, οὗ τὸ πρόσωπον ἐδῆλυν τὴν εὐχαρίστησιν, ὅψ' ἦς ἐπληροῦτο ἡ καρδία του.
Ἡ μεγάλη συνέλευσις διελύθη καὶ τὸ πλήθος, τὸ ὅποιον ἦτο συνηγμένον πυκνὸν ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ἐχωρίσθη μετὰ σεβασμῶν τοὺς ἀπερχομένους γενομισιστὰς καὶ τοὺς ἔνοους.
Εἶναι νῦν εἰς τὸ τρέμον φῶς τῆς σελήνης στίλβει ἡ ἥρεμος θάλασσα, ἡ ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ δοκιμοῦ μεγάρου μετὰ τῆς ἀπέναντι ἀκτῆς τοῦ Αἰθίου. Ἡ ἀνοιχτοῦ εἶναι καθαρά καὶ γαλήνια. Παρ' ἀνοιχτῶν παράγορον τὸν μεγαλοπρεπὸς μεγάρου ἵσταται νέος ἀνήρ, ὅστις στηρίζει ἐπὶ τῆς χειρὸς του τὴν ὑπὸ μελάνδων βαστρύων ἐπιτοσφομένην κεφαλὴν του καὶ παρατηρεῖ τὴν πρὸ τῶν ποδῶν του ἀπαστράπτουσαν θάλασσαν. Ὁ νεανίας οὗτος εἶναι ὁ Ἀλέξιος, τοῦ ὁποῖο ὁ νοῦς φηραυτέραν ἀνομιεῖται ἀκτὴν καὶ κωνωτέραν θάλασσαν. Εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος Ἰσαάκ, ὁ ἀναμνησκόμενος τῆς φράσεως αὐτοῦ πατρίδος καὶ τοῦ μαγευτικοῦ Βοσπόρου.
Ἡ καρδία του εἶναι ἡσυχος, καὶ ἀναπαυμένη, διότι ἐλπέει προσεγγίζον τὸ τέμμα τῶν πόδων του. Τὸ μέλλον δὲν τῆ φανταίε ἦδη αὐτοαίνων, ἀλλὰ πεφωτισμένον ὑπὸ τῆς ἀκτῆς τῆς πραγματικότητος. Μόνον ὁσᾶκις ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην του τὸν ἐγκαταλελειμένον αὐτοῦ πατέρα, καταλαμβάνεται ὑπὸ θλιβεροῦ αἰσθηματος. Καὶ ἡ μεγάλη χαρὰ, ὡς καὶ ἡ μεγάλῃ θλίψις, καθίστασι τὸν ἀνθρώπον μελαγχολικόν. Ἡ ἀνθρωπινὴ καρδία, εἴτε πάλιν ἐν χαρᾷ εἴτε πένεται ὑπὸ τῆς ληπης, παρέχει εἰς τὸ πρόσωπον τὴν αὐτὴν ἔκφρασιν, καὶ τὸ δάκρυον ἐκρέουσι τῶν ὀφθαλμῶν οὐ μόνον ὑπὸ τῆς θλίψεως ὄφθιμον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ὑπερβολοῦς χαρᾶς.

Ὁ Ἀλέξιος ἵσταται παρὰ τὸ ἀνοιχτὸν παράθυρον, εἰρήνην ἔχων ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ ταρραχὴν ἐν τῇ καρδίᾳ. Ὁμοίαις κατὰ τοῦτο τὴν θέλασαν, ἦς ἡ ἐπιφάνεια ὑπὸ τὰς γλυκεῖας τῆς σελήνης ἀκτῆς ἡρεμὸς στίλβει, ἐν τῇ τῇ θύρᾳ αὐτῆς ἐκρήπτει τὸσαῦτα μυστήρια.
Μακρόθεν φαίνονται αἱ πυλᾶς ἐπὶ τῆς μερᾶς νήσου τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Αἱ πυλᾶς ἐκείναι, αἱ ἐμφαίνουσαι τὴν θέσιν ἐνθα κοιμῶνται αἱ ἀδρεῖοι Σταυροφόροι, τῆ φανταίε ὡς ἀκτῆς φωτίζουσαι τὸ μέλλον αὐτοῦ. Ἐκεῖ ἡσυχάζουσιν οἱ γενναῖοι ἐκείνοι τοῦ δικαίου πρόμαχοι οἱ εὐτολμοὶ ἐκείνοι ἱππῶται, ὅστις μετ' ἄλλοι δὲν ἔχουσι νόταος ἡσυχίας τοσοῦτον καὶ ἐμείριμους. Ὁ Ἀλέξιος τοῖς ἀποστέλλει μακρόθεν τὸν ἀσπαρμόν του εὐχόμενος αὐτοῖς τὴν γαλήνην ἐκείνην καὶ ἡσυχίαν, ἣν παρεχόμενος ὁ θεὸς καὶ ἡ συναισθησὶς τῆς ἐπιτοσφῆσεως ἱεροῦ καθήκοντος.
Ἐπὶ τὸ παράθυρόν του διέρχεται ἀσπαρμός ἐλασσὸν ἀκτίων· ὄρθος ἵσταται ἐν αὐτῷ ὁ λιμνοθύχης κρατῶν τὴν κόπην καὶ ἔδων συγχρόως ἔμμα διὰ φωτῆς γλυκεῖας καὶ μελαγχολίας. Εἶναι ἔμμα πρὸς τὴν μακρὰν εὐρισκομένην ἐρμῆν του· εἶναι πῶλος ἐρώσεως καρδίας. Πᾶσα ἐκφραστὶς πᾶς στίχος τοῦ ποιήματος! Πᾶσα γλυκεῖς πᾶς ἡσυχὴ τῆς φωτῆς!
— Ψάλλε! Ψάλλε! πτωχὲ λευκοῦ, φέρει εἰς ὁ Ἀλέξιος. Τὸ φῶμα σου εἶναι γλυκὸ ὡς τὸ κελάδημα τῶν πτηνῶν. Ἡ ἐρωμένη σου εὐρίσκειται μακρὰν. Καὶ ἡ ἐμὴ ἐρωμένη εἶναι μακρὰν, ἡ φάρα πῶλος, ἐν ἣ ἐγενήθη καὶ πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ νοῦς μου διηκνωθεῖ εἰς ἀστραμμένους. Καὶ ἐπὶ κοῦβῃ τὴν πατρίδα μου τὴν ἐρωμένην μου!... Τῆς καρδίας σου πᾶς πῶλος δὲν γνωρίζω... ἀλλ' οἱ πῶλοι τῆς ἐμῆς καρδίας εἶναι σφοδρῶν, σφοδρῶν πολύ. Παρῆ! ὄνομα προσφιλέ! Πρέπει νὰ μένη τις μαρτὴ αὐτῆς, ὅπως ἐγνωσῆ πᾶσαν πικρὸς εἶναι ὁ πῶλος τοῦ ἀποχωρισμοῦ!
Καὶ ἐκ τοῦ ἀκατίου ἀκούεται ἡ γλυκεῖα τῆς ναύτου φωνῆ·
"Ἄν ἡ μήτηρ μου δὲν εἶχεν Μόνον στῆριγμα ἐμὲ, ὅτε ἐπίπυον τοῦ πλοίου Καὶ δὲ ἐτρέχον πρὸς εὐ."
— Ἡ μήτηρ σου εἶναι γράτα καὶ ἀδύνατος ἐψυθίρουν ὁ Ἀλέξιος· καὶ ἐγὼ ἔχω πατέρα, τὸ ὅποιον εἶμαι στήριγμα, διότι εἶναι τυφλὸς Ἀκούεις, ναύτα; Ὅτε τὸν ἀπεχωρίσθη, ὀρθίλον νὰ τὸν ἐκδικηθῶ. Ὁ ἔρκος εἶναι ἱερὸς καὶ δὲ τὸν τηρήσω!
Καὶ πάλιν ἡχοσθῆ τὸ ἔμμα ἐκ τῆς λέψεως
"Ναί, ἡ ὄρα ἐν' ἔγγυς, Ὅτε δὲ εἰ ἴδω πάλιν. Καὶ ἡ ἡμῶν εὐτυχὴς Σφίγγων εἰ εἰς τὴν ἀγκαλίην."
— Ναί, ναί, ἡ ὄρα ἐκείνη δὲ ἡσυχία... ἡ τῆς ἐκδικήσεως καὶ τῆς ἀφάτου χαρᾶς. Καὶ ἐγὼ θά ἡμῶν εὐτυχῆς· μοὶ τὸ λέγει ἡ καρδία μου!
Καὶ τὸ ἀκάτιον ἀπεμακρόνη, τὸ ἔμμα ἠεῖτο βαθυμῶδιν ἀσπενέστερον μέχρι οὐ ἐντελεῖς εὐτυχίας.
Ὁ Ἀλέξιος βαθύν ἐξεπέμψε στεναγμῶν καὶ τὰ ὄμματά του ἀστράφθησαν πλήρη διακρίων πρὸς οὐρανόν.
Κεφάλαιον Θ'.
ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑΙ.
Ἀπέναντι τῶν ἀγρίων καὶ ἀποτόμων Ἀφροκεραυνίων ὄρεων, χωρισμένην μόνον διὰ στενῆς θάλασσας βραχίονος ἀπὸ τῆς παραλλῆς τῆς Ἠπείρου, κείται ἡ φάρα καὶ εὐχέλως νήσος.

τῆς Κερκύρας, ἡ περιβόητος τῶν Φαιακῶν νήσος, ἡ κλειὴ τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου. Ἡ Κερκύρα, ὁ μεγαλύτερος τῶν ἐπὶ τὰς μαργαριτῶν τοῦ ἰονίου πελάγους, ἔχει ὑπὸ τὸν μισημένον αὐτῆς ὀρθὸν ἔδαφος πλοῖσιν καὶ γόνιμον· διὸ καὶ ἀνεκθῆκεν ἐλευθερῶς ὡς παπλωμένη ἀποθήκη, πολὺτις ἰδίως διὰ τοὺς στόλους, τοὺς τῆν θάλασσαν ἐκείνην διαπλέοντας.
Τούτου ἔνεκα καὶ οἱ ἐκ Βενετίας ἀποπλέοντες Σταυροφόροι τὴν Κερκυραν εἶχον ὄρισε ὡς πρώτον αὐτὸν σταθμόν. Δὴ δὲ ἦσαν οἱ πρὸς τοῦτο κύριοι λόγοι· πρώτων μὲν, ἡ Κερκύρα ἀνῆκε εἰς τὸ βυζαντινὸν κράτος καὶ διετίθη δὲν ὡς ἔχουσι νόταος ἡσυχίας τοσοῦτον καὶ ἐμείριμους. Ὁ Ἀλέξιος τοῖς ἀποστέλλει μακρόθεν τὸν ἀσπαρμόν του εὐχόμενος αὐτοῖς τὴν γαλήνην ἐκείνην καὶ ἡσυχίαν, ἣν παρεχόμενος ὁ θεὸς καὶ ἡ συναισθησὶς τῆς ἐπιτοσφῆσεως ἱεροῦ καθήκοντος.
Ἐπὶ τὸ παράθυρόν του διέρχεται ἀσπαρμός ἐλασσὸν ἀκτίων· ὄρθος ἵσταται ἐν αὐτῷ ὁ λιμνοθύχης κρατῶν τὴν κόπην καὶ ἔδων συγχρόως ἔμμα διὰ φωτῆς γλυκεῖας καὶ μελαγχολίας. Εἶναι ἔμμα πρὸς τὴν μακρὰν εὐρισκομένην ἐρμῆν του· εἶναι πῶλος ἐρώσεως καρδίας. Πᾶσα ἐκφραστὶς πᾶς στίχος τοῦ ποιήματος! Πᾶσα γλυκεῖς πᾶς ἡσυχὴ τῆς φωτῆς!
— Ψάλλε! Ψάλλε! πτωχὲ λευκοῦ, φέρει εἰς ὁ Ἀλέξιος. Τὸ φῶμα σου εἶναι γλυκὸ ὡς τὸ κελάδημα τῶν πτηνῶν. Ἡ ἐρωμένη σου εὐρίσκειται μακρὰν. Καὶ ἡ ἐμὴ ἐρωμένη εἶναι μακρὰν, ἡ φάρα πῶλος, ἐν ἣ ἐγενήθη καὶ πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ νοῦς μου διηκνωθεῖ εἰς ἀστραμμένους. Καὶ ἐπὶ κοῦβῃ τὴν πατρίδα μου τὴν ἐρωμένην μου!... Τῆς καρδίας σου πᾶς πῶλος δὲν γνωρίζω... ἀλλ' οἱ πῶλοι τῆς ἐμῆς καρδίας εἶναι σφοδρῶν, σφοδρῶν πολύ. Παρῆ! ὄνομα προσφιλέ! Πρέπει νὰ μένη τις μαρτὴ αὐτῆς, ὅπως ἐγνωσῆ πᾶσαν πικρὸς εἶναι ὁ πῶλος τοῦ ἀποχωρισμοῦ!
Καὶ ἐκ τοῦ ἀκατίου ἀκούεται ἡ γλυκεῖα τῆς ναύτου φωνῆ·
"Ἄν ἡ μήτηρ μου δὲν εἶχεν Μόνον στῆριγμα ἐμὲ, ὅτε ἐπίπυον τοῦ πλοίου Καὶ δὲ ἐτρέχον πρὸς εὐ."
— Ἡ μήτηρ σου εἶναι γράτα καὶ ἀδύνατος ἐψυθίρουν ὁ Ἀλέξιος· καὶ ἐγὼ ἔχω πατέρα, τὸ ὅποιον εἶμαι στήριγμα, διότι εἶναι τυφλὸς Ἀκούεις, ναύτα; Ὅτε τὸν ἀπεχωρίσθη, ὀρθίλον νὰ τὸν ἐκδικηθῶ. Ὁ ἔρκος εἶναι ἱερὸς καὶ δὲ τὸν τηρήσω!
Καὶ πάλιν ἡχοσθῆ τὸ ἔμμα ἐκ τῆς λέψεως
"Ναί, ἡ ὄρα ἐν' ἔγγυς, Ὅτε δὲ εἰ ἴδω πάλιν. Καὶ ἡ ἡμῶν εὐτυχὴς Σφίγγων εἰ εἰς τὴν ἀγκαλίην."
— Ναί, ναί, ἡ ὄρα ἐκείνη δὲ ἡσυχία... ἡ τῆς ἐκδικήσεως καὶ τῆς ἀφάτου χαρᾶς. Καὶ ἐγὼ θά ἡμῶν εὐτυχῆς· μοὶ τὸ λέγει ἡ καρδία μου!
Καὶ τὸ ἀκάτιον ἀπεμακρόνη, τὸ ἔμμα ἠεῖτο βαθυμῶδιν ἀσπενέστερον μέχρι οὐ ἐντελεῖς εὐτυχίας.
Ὁ Ἀλέξιος βαθύν ἐξεπέμψε στεναγμῶν καὶ τὰ ὄμματά του ἀστράφθησαν πλήρη διακρίων πρὸς οὐρανόν.
Κεφάλαιον Θ'.
ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑΙ.
Ἀπέναντι τῶν ἀγρίων καὶ ἀποτόμων Ἀφροκεραυνίων ὄρεων, χωρισμένην μόνον διὰ στενῆς θάλασσας βραχίονος ἀπὸ τῆς παραλλῆς τῆς Ἠπείρου, κείται ἡ φάρα καὶ εὐχέλως νήσος.

Ἡ ἀπειλή ἦτο μὴτὴ καὶ ἔντονος, καθίστατο δὲ εἰτι ἐντονωτέρα διὰ τῶν μεριάνων ὁρατῶν καὶ τῶν φοβερῶν πολιωρητικῶν μηχανῶν, αἵτινες τὴν ἄνοιχον. Ἡ φρουρὰ ἐπὶ κοῦβῃ δὲν ἐκεκλήθη, ἀλλ' ἦνοιεν τὴν πόλιν τοῦ φρουρίου καὶ παρέδωκε τὰ δπλα· ὁ δὲ μαρκήσιος τῆς Μομφεράτης ἔσπευσε νὰ ἀναγγεῖλῃ αὐτοκράτορος τῆν ἐξόχρητον ταύτην εἰδήσιν εἰς τὸν βασιλοῦ, ὅστις τὸ πρώτον τότε ἠδύνη τὴν παρήγορον ἐκείνην συγκίνησιν, ἦτις καταλαμβάνει πάντα ἄνθρωπον ἐπὶ ἀπροδοκῆτην τιλ ἐπιτυχίᾳ. Μακρὰν μὲν εἰσέτι εὐρίσκειτο ἀπὸ τοῦ τέμματος τῶν πόδων του, ἀλλὰ τὸ πρώτον τοῦτο ἔμμα τῆν ἐπέπεσε ὕβριος καὶ πεσοῖσθιν εἰς τὸ μέλλον.
Ὁ μαρκήσιος ἀφῆρας τὸν Ἀλέξιον μόνον μετὰ σκέψας τοῦ συνεκάλεισε εἰς τὴν σκηνὴν του τοὺς πιστοτέρους τῶν ὁπαδῶν του, ὅπως συσκέψῃ μετ' αὐτῶν περὶ τῆς ἡμέρας τοῦ ἐκ Κερκύρας ἀφῆρας καὶ περὶ τῆς διουθύνσεως, ἦν ὄφειλε νὰ λάθῃ ὁ στόλος, ὅτε ἀπροσδόκητον συμβᾶν διέκοψεν αἰφνης τὴν ἡσυχον συνἀσκεψίην.
Ἦδη ἐν Βενετίᾳ εἶχε σχηματισθῆ, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, κόμμα μετὰ τῶν Σταυροφόρων, τὸ ὅποιον δὲν συνεκέρθη πρὸς τὴν ἀπόφασιν νὰ μεταδῶσιν εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ νὰ ἐκχωρήσασιν ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸν ἀόμματον Ἰσαάκ· ἦδη ἐν Βενετίᾳ ὁ ἀντιπρονοῦτος οὗτος, εἶχον ἐναντιωθῆ εἰς τὴν κατασπατάλησιν χρόνου πολιτικῶν. Τὸ κόμμα τοῦτο, οὗ ἀρχηγὸς ἦσαν οἱ ἰαχυρότεροι τῶν Γάλλων ἱποπότων, ὡς ὁ Ἰάκωβος τῆς Ἀβέρνης, ὁ Γαὺ Δὲ Κουαζῆ, ὁ Πέτρος τῆς Ἀμίνης καὶ ἄλλοι, ἐπέμψε μετ' ἐν Βενετίᾳ εἰς τὴν ἀνάγκην καὶ εἰς τὴν πλειοψηφίαν καὶ μετῆς εἰς Κερκυραν, ἀλλὰ μὲν ἀφῆρας ἐκεῖ οἱ Γάλλοι ἱπῶται ἐνόμισαν εὐκαιρον τὴν περίστασιν νὰ διαμαρτορηθῶσι κατὰ τῆς ληψέσεως ἀποφάσεως καὶ ν' ἀναπετάσασιν φανερὰ τὴν σημαίαν τῆς ἀντιτοσφῆσεως. Ἐδῆς τὴν πρώτην νότα μετὰ τὸν κατάπλου ἀνῆλθον ἐν σπουδῇ οἱ δυσηρεστημένοι πάντες, ἀπῆλθον εἰτα μετὰ τῶν ἀνθρώπων τῶν τοῦ στρατοπέδου καὶ συνεκνέθησαν ἐν μικρᾷ κοιλίᾳ, μίαν περίπου ὄραν τῆς πόλεως ἀπεχούση. Πρὸς τὴν στεγὴν ταύτην κοιλιάδῃς μικρὰ τῆς ἀτραπέας, ἦν οἱ ἀντίτατοι ὀνόμασιν καταλήθοντες καὶ ἐκ τῶν ἐνόντων, διότι ἐφοδοῦντο, καὶ τοῦτο πᾶν δικαίως, μὴ ὁ μαρκήσιος τῆς Μομφεράτης ἀπουρημένος ἐπὶ τῇ εὐλόφῃ κατὰ τὸν Κερκυραίων νίκη αὐτοῦ ἀναγκᾶσθαι καὶ αὐτοὺς διὰ τῆς βίας νὰ ὑποταχθῶσιν.
Ἄμα ἔμαθον ὁ μαρκήσιος τὰ συμβαίνοντα κατελήθη ὑπὸ σφοδρῆς ὄργης, ἠγέρθη ἀπὸ τῆς ἔδρας καὶ ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς βροντώδους.
— Νομίζουσιν οἱ ἄλλοι ἐκείνοι ὅτι φοβούμεθα τὰ ξίφη των; Πῶσοι εἶναι τὸν ἀριθμὸν;
— Εἶναι οὐκ ἐπὶ τὸ ἦμισον τοῦ βλοῦ στρατοῦ, τῷ ἀπεκρίθησαν.
— Καὶ μετὰ τὸ ἕτερον ἦμισον, εἶπεν ὁ Βονιφάτιος ὑπερηφάνως, δὲ τοὺς διακόσους ἐγὼ! Θὰ ἐνοχάσωσιν ὅτι ὁ μαρκήσιος τῆς Μομφεράτης δὲν παύσει· θὰ ἐνοχάσωσιν ὅτι δὲν τοῖς ἐπιτρέπεται νὰ παιζῶσιν ἀναιδῆ κομποδίαν, οἱ ἐπίοροχοι! Θὰ τοῖς δεῖξω, πᾶς τιμωρῶ τὴν προδοσίαν καὶ τὴν ἀπορῆσαν!
Ἄλλ' ὁ Βονιφάτιος ἦτο ἀνήρ τῶν στιγμιαίων ἐντοσφῶσεων· ἡ ὄργη του κατωμάσθη καὶ ἡ κρῖσις ἀνέλαβε παρ' αὐτῷ ταχέως τὴν ἐξουσίαν τῆς.
— Καὶ ὅμως, προσέθηκε μετὰ τινος στιγμᾶς, δύναιμι ἐγὼ νὰ γείνω ἀφορητῆ, ἡ χεῖρ τοῦ φίλου νὰ ἐπιτοσθῇ κατὰ τοῦ φίλου, ὁ ἀδελφὸς νὰ φωνεῖται τὸν ἀδελφόν; Θὰ δώσω ἐγὼ τὸ σῶνθημα

καταστραπτικοῦ ἐμφρολίου πολέμου; — Οὐχί! Προτιμῶ νὰ ὑποσῶ πᾶσαν ταπεινίαν, πρὶν ἢ προδῶ εἰς μέτρον βλαίον τοσοῦτον. — Ὁ μαρκήσιος τῆς Μομφεράτης θουιάζεται ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ!
Ἐν ἀπορίᾳ προσέβλεπον ἀλλήλους οἱ παρόντες, ὁ δὲ μαρκήσιος ἀπῆλθε τῆς σκηνῆς του βιασὶ ἀναγγεῖλῃ τῷ Ἀλέξιῳ τὸ συμβῆν.
— Ὁ κίνδυνος εἶναι μέγας καὶ ἀπειλητικὸς, εἶπεν ἄμα εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ βασιλοῦ· πρέπει νὰ ἐντείνωμεν ἕως τὰς δυναμεις μας, ὅπως ἀντικαταρξαθῶμεν κατὰ τοῦ κινδύνου τούτου. Ὁ ἔμφορον ναύτης δὲν ἀξάνει ἐν κερτῆ τρικομίας τὰ πᾶντα του· δὲν ἐνομιεῖται εἰς τὰ ἡγερωμένα στοιχεῖα, ἀλλὰ ζητεῖ νὰ τ' ἀποφύγῃ, ἀλλάσει τὴν διουθύνσιν τοῦ πλοίου καὶ σάφει ἐαυτὸν καὶ τὸ σκάφος. Ὅστω καὶ ἡμεῖς πρέπει τὰρα νὰ πρᾶξωμεν· ἡ βία θὰ προκαλέσῃ βίαν, ἡ ἀντίστασις τὴν ἀνίστασιν. Χάρην τῆς ἱερᾶς ἡμῶν ἀποστασίας πάντα ἀνθρώπων νὰ καταπνίξωμεν τὴν προσωπικὴν ἡμῶν φιλοτιμίαν, καὶ ὡς πρόμαχοι τοῦ Χριστοῦ ὀφείλομεν νὰ μιμηθῶμεν τὸ παράδειγμα τοῦ Σωτήρος ἡμῶν.
Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ ἐπτόλου στρατηλάτου, λόγοι πλήρεις αὐταπαρήσεως, ὀδεῖαν προκάλεσαν ἀντιρησιν ὅτι ἐκ μέρους τοῦ βασιλοῦ οὐτε ἐκ μέρους τῶν ἱποπότων. Πῶκόσως πείθονται αἱ ἀνθρωπὸι εἰς τοὺς λόγους τῆς μετριοφροσύνης καὶ ἀταπεινότητος, ὅταν οἱ λόγοι οὗτοι ἐκφέρωνται παρ' ἀνδρῶν, περὶ οὗ γνωστὸν εἶναι ὅτι ἡ μετριοφροσύνη δὲν εἶναι σημεῖον ἀδυναμίας, ἀλλ' ἐκφρασις ὀρίμου καὶ ἐμβριθῶς σκέψεως.
Πανθίμως φοροῦντες στολάς καὶ ἐπιβάτης ἱπποῦ πενήθιμος διεκυσμαμένον ὁ μαρκήσιος τῆς Μομφεράτης καὶ ὁ Ἀλέξιος διητυθῶσθησαν μετὰ τῆς ἀκολουσίας των πρὸς τὴν μακρὰν κοιλιάδῃ, ἐν ἣ ὁ στασιαστὰς εἶχον ἔχρησθῃ. Ἦτο ὄρα εἰρηνη πρῶτα καὶ αἱ ἀκτῆς τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου ἐκρύσσον τὰς κορυφὰς τῶν ὄρεων, ὅτε ἡ πένθιμος ἀκολουσία ἀφῆλθη εἰς τὸ στενόν. Προεπορεύετο ἱππεὺς κρατῶν ἐν χειρὶ μέγαν σταυρῶν, σύμβολον σωτηρίας καὶ συμφορῶσεως. Ἐν σιωπῇ εἶπαντο οἱ ἱπῶται, ἐπὶ κεφαλῆς ὁ μαρκήσιος ἔχων πρὸς τὰ δεξιὰ του τὸν Ἀλέξιον καὶ κατὰ πρὸν ἀνά ὄρα οἱ βαρῶνοι καὶ κόμητες, οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἡγεμονικὴν θραπέαν.
Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν στεγὴν δόσον, ἦν ἐφροῦνον ὄμιλται τινες, ἡ συνοδεία ἐστάθη, καὶ ὁ μαρκήσιος ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς τοὺς συνηγμένους ἐχθρούς. Ἡ ἐμφανίσις τοῦ Βονιφάτιου, ὃν πάντες ἐθεόωσαν, καὶ τὸ σῶμα τοῦ σωτηρίας

θητε, θά ἐπιπροτιμῶμεν ἂν ταύτην τὴν στιγμήν ἠθέλητε ἐμπήξαι τὰ ξίφη σας εἰς τὸ στήθος μας! Γενναῖοι ἀδελφοί, αἰμῶθα ἀποφασισμένοι ὡς ἀποθνήσκον ἐνταῦθα πρὸ τῶν ποδῶν σας, ἐὰν δὲν δυνηθῶμεν νὰ πείσωμεν ὑμᾶς ὅτι ἰσχυρὸς μᾶς συνάδει ὄρκος. Συλλογισθῆτε, προσέθησαν ὁ μαρκεῖσιος θέλει πᾶσι ὅσοιαν θαθεῖν ἐντόπιον ἐνεποίησαν οἱ λόγοι του, συλλογισθῆτε ὅτι ἡ Εὐρώπη σὺμπασα ἔχει τὰ βλέμματά της πρὸς ἡμᾶς ἐστραμμένα! Συλλογισθῆτε πόσον ὀνειρώδικος προσέβαλον ἡμᾶς οἱ ἄπιστοι καὶ ὅτι εἶναι καθήκον ἡμῶν νὰ ἐκπλύνωμεν ταύτην προσβολήν. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ, ἐγὼ δὲν διαστάζω νὰ καταλάβω τὴν θέσιν τοῦ ἐσχάτου ἐπλήτου, ἂν ὑμεῖς μοὶ ὑποσχεθῆτε ὅτι θέλετε μείνει ἡνωμένοι μεθ' ἡμῶν. Καταρρίψατε τὸν μεσότημον, ἂν προσηυθεῖ ὡς ἀνεγείρη μετὰ ἡμῶν ἡ δικηνομία! Τοιοῦτον ἔργον εἶναι ἄξιον καὶ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ ἐνδύξου ἡμῶν παρελθόντος!

ΙΑΚ. ΓΙΒΣΩΝ.

Τοιοῦτον ἐνθουσιασμὸν ἀπέκρινον οἱ λόγοι τοῦ εὐγενεῶς μαρκεῖσιου, τόσο πιστῶς ἀπεικόνισεν τὴν θέσιν τῶν πραγμάτων τοιοῦτον εἰλικρινῶς ἐξεφράζετο ἡ ἐπιθυμία τῆς συνδιὰλλαγῆς, καὶ τοιοῦτον ὠραίαν εἰκόνα τῆς ἑνωτικῆς παρίσταται, ὥστε ἀπήχησαν μέχρι τοῦ θάους τῆς καρδίας τῶν παρόντων. Αἱ κεφαλαὶ ἐνεύσαν πρὸς τὰ κάτω, οἱ ὄφθαλμοὶ ἐπληρώθησαν δακρύων, οἱ καρδίαὶ ἐπαλλοῦ ἐν συγκινήσει. Οὐδὲ εἰς ἕρμινε διαστάζων πάντες

ἔτεινον τὰς χεῖρας πρὸς συνδιὰλλαγῆν. Ἦτο τοῦτο ἔργον ἄνευ λέξεων, ἔργον εἰλικρινῆς καὶ ἀπαράβατος.

(Ἐπιταὶ συνέχεια.)

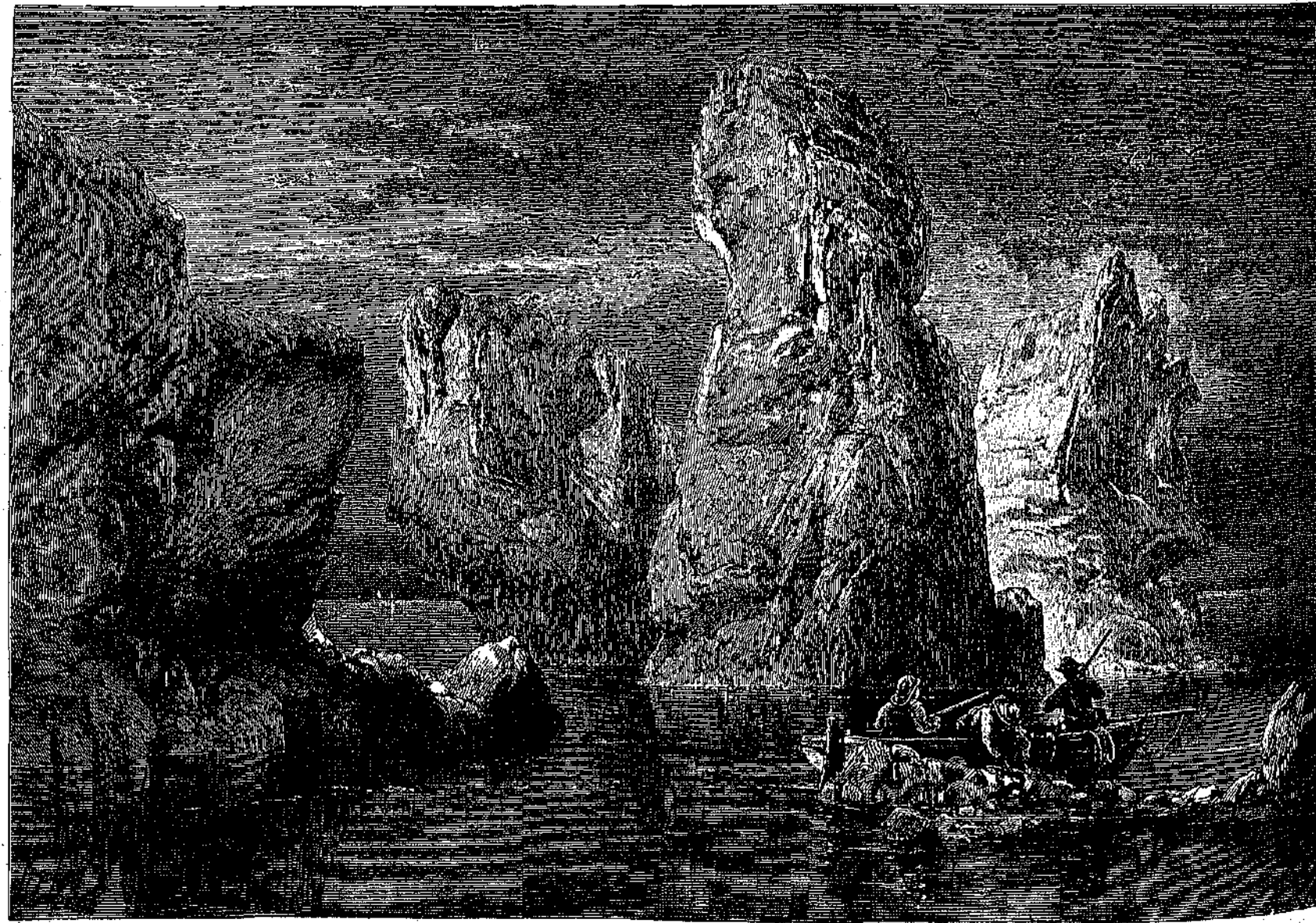
Ἡ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ
ΤΗΣ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

(Μετὰ τῆς ἐλάνης τοῦ Ἀρσακίου.)

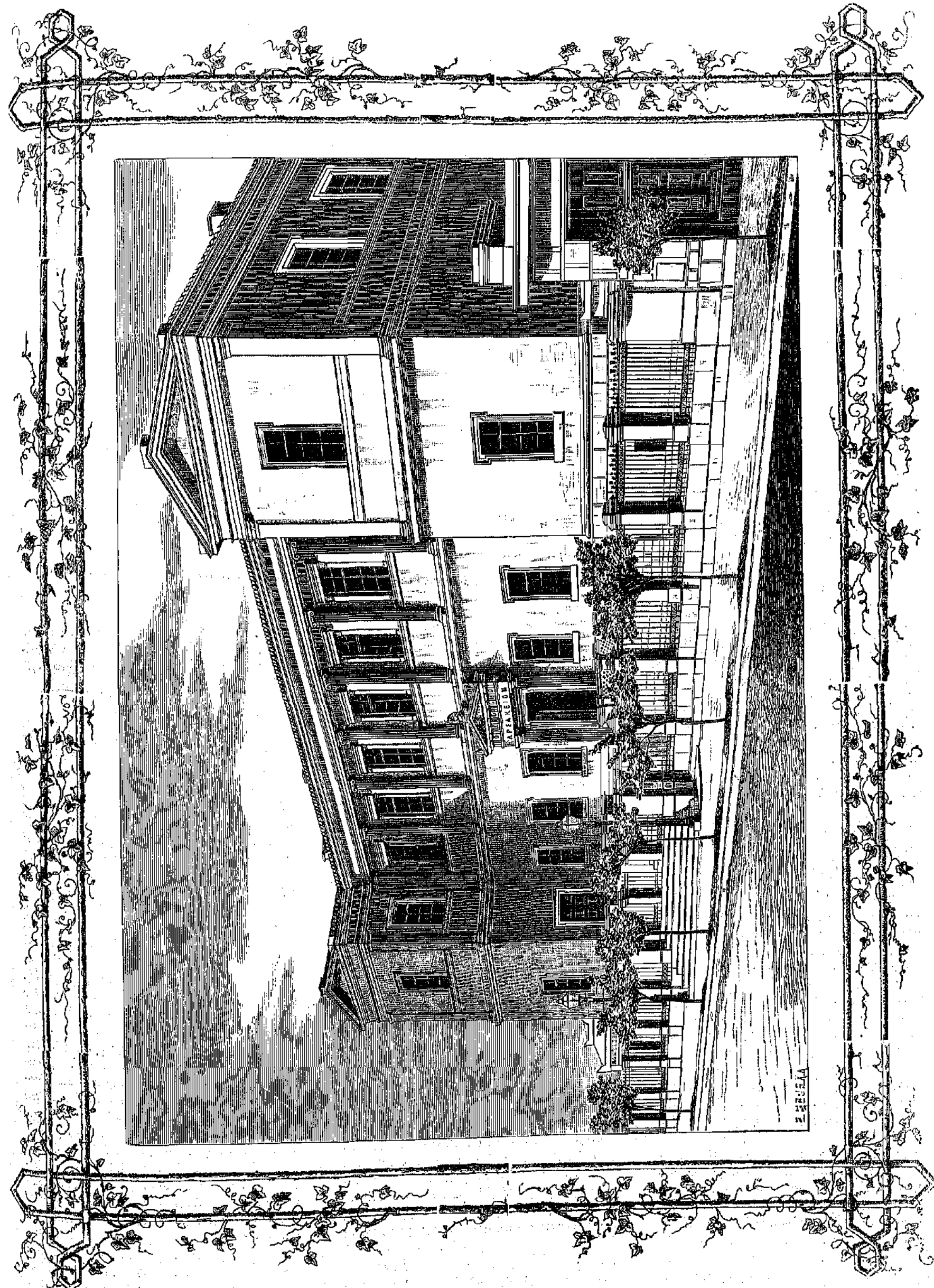
ΠΡΟΦΕΤΟΣ συμπληροῦνται πενήκοντα ἀκριβῶς ἔτη ἀφ' ὧν τῆ πρωτοβουλία μεταβύμαν πατριωτικῶν ἰδρυθῆν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου ἡ Φιλεκαπαιδευτικῆ Ἐταιρία, ἥς σκοπὸς εἶναι ἡ ἐκπαίδευσις τοῦ γυναικείου φύλου. Ὁ σκοπὸς ἦτο ἰσότης καὶ ἄξιον παντός ἐπαίνου καὶ μνήμης αἰδίου οἱ ἀναλαβόντες τὴν σύστασιν τοιοῦτου παιδευτηρίου.

Τὸ διοικητικὸν τῆς Ἐταιρίας συμβόλιον ἀπεφράσας, καὶ δικαίως πολὺ πᾶ πανηγυρίῳ τὴν πενήκονταετηρίδα διὰ καταλλήλου ἑορτῆς, ἤ τις καὶ ἐτελεύτη ἐν Ἀθήναις τῇ 20 τοῦ Ὀκτωβρίου (ἐ.π.) ἐν ἑλῆ τῇ ἐπισημότητι. Ἐν τῇ ἰσοπερικῇ τοῦ καταστήματος ἀδελφ. θεότις διακοσμηθεῖσι διὰ μυρρινῶν καὶ σημαῖων καὶ ἀπέναντι τοῦ Ναοῦ τῆς Σχολῆς, παρεσκευάσθησαν ἔδραι διὰ τοὺς προσκεκλημένους. Τὴν 10 π. μ. ὤραν μετέβησαν ἐκεῖ ὁ βασιλεὺς φορῶν στολὴν στρατηγικοῦ πεζικοῦ, ἡ βασίλισσα, ὁ διάδοχος μετὰ αὐτῆ ἀνθυπολοχαγοῦ, οἱ βασιλόπαιδοι καὶ ἡ ἀκολουθία των. Ἄρα ἐνεφανίσθησαν οἱ βασιλεῖς ἐν ἡμικυκλίῳ παρατεταγμένα κοράσια, αἱ μαθητρίαι τοῦ παιδευτηρίου, ἔφαλλον ἕμνον, μεθ' ὃ

ἔβησαν ἐκεῖ ὁ βασιλεὺς φορῶν στολὴν στρατηγικοῦ πεζικοῦ, ἡ βασίλισσα, ὁ διάδοχος μετὰ αὐτῆ ἀνθυπολοχαγοῦ, οἱ βασιλόπαιδοι καὶ ἡ ἀκολουθία των. Ἄρα ἐνεφανίσθησαν οἱ βασιλεῖς ἐν ἡμικυκλίῳ παρατεταγμένα κοράσια, αἱ μαθητρίαι τοῦ παιδευτηρίου, ἔφαλλον ἕμνον, μεθ' ὃ

Ἡ ΝΗΣΟΣ ΣΑΡΚΗ ΕΝ Τῷ ΑΤΛΑΝΤΙΚῷ ΩΚΕΑΝῳ.

ΤΟ ΑΡΣΑΚΕΙΟΝ ΠΑΡΕΝΑΤΩΣΤΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΝΙΟΥ.

Διήγημα εκ του Αγγλικού.

(Μετά ετάσεων, δρασελ. 205.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

ΑΙ ταλαιπωρία ενός άνδρος, υπό 'Ράφφ Ρέγγιαι.

Ο κόσμος με ώνείμασεν άνθρωπον σκληρόν, και ίσως δέν είχε και άδικον. Πρέπει να ήναι τις σκληρός, άλλως δέν εύρίσκει το δίκαιόν του. Πολλάκις ήναγκάσθη να φωνά αόσπρος, έν ή θά μοι ήτο εύραπειότερον να φωνά ήπιος και γλυκύς.

Δέν έννοσθ θεθαίως ν' άπολογηθώ, διότι ή άλλθεια θέλει συνηγέρσει ύπερ έμού. Όταν έλαι αι περιστάσεις, αίνεις μ' εαγγέτιαν προς τόν Στάμφορντ Νεθισάιν, γνωσάσαι, πάντες θά

Ο μαθητής του όφρανοτροφείου.

άνοισάσαι δτι μόνον γνίμονα τών πράξεών μου είχαν την δικαιοσύνην. Ο πατήρ αύτου ήτο άνήρ εύγενής και συναναστρέφετο προς την καλύτεραν κοινωνίαν καθ' ήν έποχίη έγώ ούδέν ήμην. Και έγώ μόν κατόπι ύπόβηην, έκείνος δέ έξέπεσον· αλλά δέν πρέπει να ύποθέση τις δτι εκήλευον τόν υιόν του ένεκα της γενετης του και τών οικογενειακών του σχέσεων. Έρωτησθη μόνον δταν άνεκάλοφα δτι ο νεανίας αύτος ήγαπάτο παρά της θυγατρός μου Έππης και δτι άμφοτέροι είχαν μουσικώς συνεννοηθή. Άλλ' ούδεδίαι είχαν έπιθυμίαν να τόν καταστρέψω.

Η Έππη ήτο δι' έμέ ως το φώς του ήλιου μετά τόν θάνατον της μητρός της. Η μήτηρ της την άνόμαζε δεσποινίδα Ίουνίαν εκ τινος προσφιλοῦς αύτῃ ήματός, όπερ είχε διδάσει την θυγατέρα της να ήδη. Τό όνομα τούτου άρκεσαι τῃ Έππη και τινος τών φίλων μας ούτω μέχρι σήμερα την όνομάζουσι. Έγώ άκροῶμαι μόν εύχαριστως τού ήματός, ούδέποτε έρωσ μεταχειρίζομαι τό όνομα τούτου. Πολλάκις τῃ λέγω· "Ψάλα μου τό άσμα της μητρός σου, Έππη." Καί ή Έππη τό ψάλλει κατ' Απρίλιον, Μάιον και Ιουνιον, και έπειτα τό άφίνει μέχρις ού έλλη πάλιν ο Απρίλιος.

Δέν είμαι άνδρσιος τών φυσικών διαχύσεων, άλλ' αγαπώ άνθρώπους την Έππην, ήτις νομίζω ότι τό γνωρίζει. Καί κατά τού Στάμφορντ Νεθισάινος ούδέν είχαν παράπονον μέχρι της στιγμής καθ' ήν διανοήθη να με ληστεύση. Ητερον δτι μ' εκλεψε την καρδίαν της θυγατρός μου και ύποκατέβηην δτι μ' εκλεψε τή χρήματά μου. Έξαιτιαθείην έν τῃ βασιλικῃ σχολείῳ, και έν ηλικία δεκαέντε ετών εισήλθεν εις τό γραφείον μου. Παράστρα εις τόν πα-

τέρα του ότι πολύ άφρασε τόν υιόν του εις τό σχολείον, άλλ' ο πατήρ του άλλως εκέπτετο. Έγώ είχαν άνατραφῆ έν τῃ Όφρανοτροφείῳ τού Σβαρφτάνος, ένθα διέμεινα επί δε έλα έτη. Η διαμονή έν τῃ Όφρανοτροφείῳ κατέστρασε τινάς δε ήμῶν σοβαρούς και δυσπρόπου, άλλως πάλιν κατέβαλε, μέχρις ού ευρισκον άφορμήν ν' απέλλουσι. Πολλάκις έν τούτοις σχολείοις ή καρδία ούτως είπειν άποβλακωδεται, και πολλούς έγγύριασ πάσχοντας υπό τούταις νόσου. Έν στιγμιαίς ήσυχωτέραις ήπόρουσι και ένδύμζον δτι έγώ είχαν πιασθή δε άλλης, διαφόρου ήλις τών λοιπών παιδιών· δτι και οι συμμαθηταί μου μοι έδωκον την έπαυομίαν τού χάλυθος. Τό έπίθετον τούτου δέν είναι πολύ κολακευτικόν, άλλ' ύπάρχουσι έν τῃ κόσμῳ έπίθετα χειρότερα τούτου.

Ο Βαλδοίνος Νεθισάιν, ο πατήρ τού Στάμφορντ, είχαν εισαχθῆ εις την βασιλικήν σχολήν μικρός την ηλικίαν, και εκέμας τό ελληνικά και τά λατινικά και πολλά άλλα πράγματα, τά όποια έγώ ήγνόουν· έγώ όμως ήμην άνώτερος αυτού εις την άριθμητικήν. Διά τών λόγων τούτον νομίζω ότι κακώς έπραξεν άφρασε τόν Στάμφορντ επί μακρόν χρόνον έν τῃ Σχολῃ.

* * *

Τόν Βαλδοίνον Νεθισάινά έγγύριασ δε έφρασε εκ παιδικής ήδη ηλικίας. Οι παιδες τού Όφρανοτροφείου μετέβαινον καθ' εκάστην Κυριακήν εις την ενοριακήν εκκλησίαν, και έσταντο έντός μικρού διαδρόμου έγγύτιασ της θέσεως, ήν κατείχον έν τῃ ναῳ ή οικογένεια Νεθισάιν. Πόσον άραία ήτο ή θέσις αύτη άπάντη τού στενοῦ χώρου, όστις ήτο άρμαμένος δι' ήμάς. Ο γέρον κ. Νεθισάιν εκαλείτο ο ταγματάρχης, καθότι είχαν άλλοτε ύπηρετήσαι έν τῃ στρατῷ και ήδη εύρισκοντο υπό ούναξιν· ήτο άνήρ ύψηλός και ισχυρός, τό πρόσωπόν του είχαν έξομασμένον— ούδέ καν μύστακα έφῆρα. Η ούβριος του ήτο εύειδής γυνή άλλ' ύπερβόρως, νομίζω. Έν γένει δε έφαινότο ήλικα διάφοροι άνθρωποι, ή δτι ήμας τή πτωχά παιδία έν τῃ διαδρόμῳ.

Από καιρού εις καιρόν μάς εκπερτέρα τήν άπιστοφθίμην τού φίλους μας, αν είχομεν τοιούτους, και άν ήν διατηρή μας ήτο καλή και εκάμνομεν προόδους εις τό μαθητικά. Πολλά "έάν" ύπήρχον μεταξῶ τών όφρανωῶν και μίας εβδόου.

Νομίζω ότι έγώ ήμην ο μόνος παις έν τῃ σχολῃ ο μή έχων συγγενείς· τουλάχιστον καθ' ε-σόν έγώ άνθρωποι, δέν ύπήρχον έν τῃ κόσμῳ ουτε άνήρ ουτε γυνή, πρόσ ος με συνδέσαν δεσμοί συγγενείας. Όλοι οι παιδες είμεθα όφρανοι πατρός· άλλά τινος τών παιδων έπιστέπνοντο τουλάχιστον την μητέρα ή την μάμμη των, ίδίως δε ταύτην. Πόσον έπεθύμουσι και έγώ να είχαν μάμμην· έννοτε εκήρουν τούταιην έν τῃ προσευχῃ μου, μη έννοω δτι άδύνατον είναι ν' άποκτήση τις μάμμην διά παρακλήσεων και πόθων.

Ο πατήρ μου και ή μήτηρ μου είχαν απούθαι σχεδόν ταυτοχρόνως· ήσαν άμφοτέροι τένοι έν Σβαρφτάνι και ούδεις άγίνωσκε πόθεν είχαν έλθει. Γειτόνισά τινος εύσπαρχνος με περιέβαλψεν, χωρίς ν' αποδέληπτι εις άμοιβήν, μέχρι της έποχής καθ' ήν εισήλθον εις τό Όφρανοτροφείον. Η γυνή αύτη ήτο εις έκρον πτωχή, και όμως ήτο τό μόνον πρόσωπον επί της ήλις, τό όποιον ήδονάμην έγώ να επισκέπτωμαι, όσάκις μοι έπατρύκετο ή εκ τού σχολείοις έτιδος. Η δυστυχής γυνή είχε ούβριον μέθυσον και οικογενειακόν πολυμελή· άλλ' όσάκις μετέβαινον παρ' αύτῃ, μοι έδιδε ποτήριον τείου, ταμχιον

άρτου και ήμισίαν πένναν, ήτις ήτο τό μόνον τού-χαρτζελλίκι μου. Η αγαθή γυνή επέθανε πριν ή έγώ θονηθῶ να κάμω τι ύπερ αύτῃ, και τά τέκνα της διασπάσθησαν τῃδε κάκιστον· άλλ' έγώ, ήμα ήδυνήθη, επέθεσα λιθίην πέτρα έν τῃ τάφου της, και χιλιάκις έπισκέφθη κατόπι τόν προσφιλή έκείνον τάφον, δότι με ήγάπα ή δυστυχής. Έάν εκῆ ήθελον τῃ άφρασε όλα μου τά χρήματα μέχρι τού τελευταίου όβολου. Έπροσπάθησα ν' ανακαλύψω τό τέκνα της, άλλά ματαίως ήρανήσα. Ο άνάξιος αύτῃ σύζυγος επέσχεν αύτης κατά πολλά έτη, άλλά διατέλει πάντοτε έλαεινός μέθυσος. Η καλή αύτη γυνή εκαλείτο Αικατερίνη Σκωτ, ως έκνας ν' αναγνώσθη τό όνομα της έν τῃ πτωχῃ γωνίῃ τού νεκροταφείου, ένθα μεταξῶ πολλών πτωχών τάφων επέθεσα σημείον ήπως διατηρήσω την μνήμην αύτης.

Ηναγκάζομην να διέλωτο έμπροσθεν της Βασιλικῃς σχολῃς όσάκις μετέβαινον εις την μικράν οίκιαν, ένθα διέμεινον ή μόνη έν τῃ κόσμῳ φίλ μου. Η μοιστή στολή, ήν έφόρου, ίκνιεν έκστοτε τόν χλευασμόν τών μαθητών της Βασιλικῃς σχολῃς, οτινες άνόμαζον ήμάς τούς όφρανοῦς "Παπαρούνας", άγνωσά διά ποιόν λόγον. Οι παιδες είναι άπερίσκεπτοι και θλιβεμαχίζοντο τό χλευαστικόν τούτο όνομα, έννοια και ο Βαλδοίνος Νεθισάιν μεταξῶ αυτών. Παλλοι τών όφρανωῶν έφρευγον, έγώ όμως έμενον κα αντίκρυον αυτούς θαρραλέως· πολλάκις δε ο νέθη να κτυπήσω αυτούς ισχυρώς. Οι άνθρωποι οι όνομαζομεν με σκληρόν, δέν δύνανται ν' έννοήσωσι πως ή σκληρότης εισήλθεν εις τῃ καρδίαν μου δτε ήμην πτωχόν και άπροστέωτον παιδίον.

* * *

Οι μαθηταί του Όφρανοτροφείου είχαν τό προσόν, ότι εισήγοντο ως μαθητευόμενοι εις καταστήματα βιομηχανικά και ούτως έράθον εύγενούς τό έμπόριον. Καταστηματαρχαί ούκί της πόλεως προσελάμβανον τούς μαθητευόμενους των άποκλειστικώς εκ τού Όφρανοτροφείου Έγώ έχον ούτω την τύχην να εκράθω έν έργον, και γνωστόν είναι δτι διά νου έρωσ προάγεταί τις πολύ ευκολώτερον ή διά γνωσθῆ ήδη και παλαιού. Όταν τό σταθιον ήναι κτηλημμόνον υπό άλλων, δύσκολον άποδίδει έκ τόν νέον εισερχόμενον να συναγωνισθῆ προς αὐτούς, έν ή ούταντίον δταν τό σταθιον ήναι έλευθέρων δέν είναι εύκολον να παραγκωνισθῆ τις υπό άλλων.

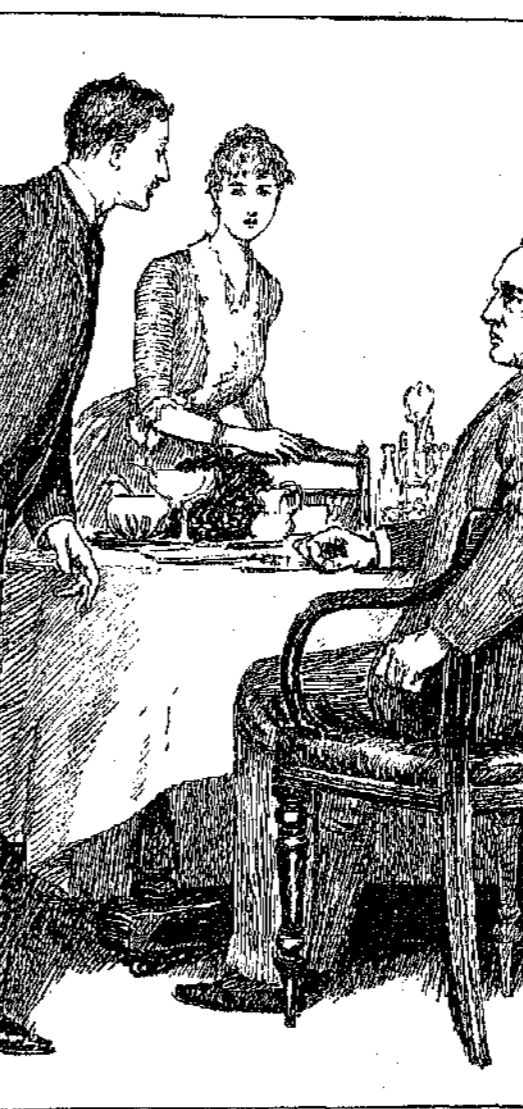
Εισήλθον λοιπόν ως μαθητευόμενος εις τό κατάστημα τού Γεωργίου Λυσεάδ, κατασκευαστοῦ αυτοῦ λατρικών και χειρουργικών εργαλείων· Ημην τότε έν ηλικία δεκαεσσάρων ετών και ή συμφωνία μας ήτο να μείνω παρ' αύτῃ επί έπίτά όλα έτη και μίαν ήμέραν. Έάν όμως ή κόρη μου θά διατέλει πάντοτε κατασκευαστή λατρικών εργαλείων, άμφιβάλλω αν θά κατέψουσι να κάμω περιουσίαν, διότι και άλλοι ύπαρχον άρχαιότεροι κατασκευασταί και ήμας πολύ όλίγην έβόδουσι είχαν έργαλείων. Ο Λυσεάδ ήτο γνωστότατος έν τῃ πόλει και γνωστός μάλιστα υπό τό θάπιστικόν του όνομα Γεωργίου· Καί τινος μὲν τόν εκάλον Γεωργίου, άλλά με "ο κουμπάρος". Ητο άνήρ λίαν εύπρόσχητος και προς έμέ και έν γένει προς πάντας. Περσέληφθη παρ' αύτῃ ως έσωτερικός μαθητευόμενος· ή ούβριος του δέν ήτο μὲν καλή γυνή, άλλ' εκ παιδικῃς ηλικίας είχε δεσφάθη, δτι οι μαθητευόμενοι δέν έχουσι άνάγκην να διάμεινον άνετον και έλευθέρων· έπομένως και ήμιν ήσάβηνη τό αποτέλεσμα της τούταις

επισκευαίς, ίδίως ως προς την τροφήν. Η οικογένεια είχε και υιούς και θυγατέρας, οτινες καίτοι ναύτοροι μου, με προσέδελπον κάπως περιουσιακώς· ως εκ τούτου ή θέσις μου δέν ήτο πολύ εύχάριστος, ήναγκάζομην δα να τρώγω έν τῃ μαγειρείῳ μετά τών ύπηρετών. Η κυρία Λυσεάδ ήτο ύπερβόρως και δέν έλλογόμεναι δτι ήγα ήμην μαθητής τού Όφρανοτροφείου, τά δα τέκνα της ύφειλον να διατηρήσι την θέσιν των. Άλλά περιετόν νομίζω να ένδιατρέψω εις τό μέρος τούτου της ιστορίας μου. Ο Γεωργιος Λυσεάδ έγνωρίσθη μετά τινος Βραμλίη και ούτως, όστις καταγίνον εις την άνάμειν τών άμφορών ποιότητων τού χάλυθος. Η ιδέα του ήν ν' άποσπῆ τās αρχαίας μεθόδους και να παράξη καλλιτέραν ποιότητα χάλυθος δια μετρώμερας διαπύκης. Τό σύστημα τού Βραμλίη ήτο έφευρέσει του, και τό σύστημα τούτο είναι εκείνο, όπερ και έμε κατέστρασε κλειδίον. Έάν εκῆ ο Βραμλίη άμφιβάλλω αν θά κατελάμβανον ήν κατέχω σήμερα θέσιν· άλλ' ο έφευρατής ούτος εκαιμεν περιάματα και έπαρήμενον· δτε δε ένόμειν δτι έφρασαν εις τό πολυόμνον τέκμα ήσθένος και απέθανε πτωχός.

Ο Βραμλίη έσχετιόθη μετά τού ταγματάρχου Νεθισάινος και τῃ έπρότεινε να συνεταιρισθῆ με' αύτου· άλλ' ο ταγματάρχης, μή θέλων να έπίδωθῆ εις έπισημόνους έπιχειρήσεις, έπρότιμμε ν' άγοράση τένα χρωάτρυρα και άπάλεσαν έλην την περιουσίαν του. Τούτο συνέβη έτα έγώ ήμην εις ηλικίαν είκοσι και ένός έτων. Η άπάλευα τών ύπαρχόντων του έπέφερε τόν θάνατον τού ταγματάρχου Νεθισάινος, και ή χήρα αύτου άναγκάσθη να ζῆ εκ γλίσχρου συνείσεως. Ο Βαλδοίνος Νεθισάιν προσέβαλεν έν Όσφούρη, ένθα ζῃ κολυταίως· μετά δε τόν θάνατον τού πατρός του εκκατέλεπε τό Πανεπιστήμιον και μετέβη παρὰ τῃ μητρί του εις Σβαρφταν, ένθα έδεχθη θέσιν έν τῃ καταστήματι έν ή και έγώ ευρισκόμην, θέσιν ύποδεεστέρην της έμῆς· μετά δε παρέλευσις όλίγων ετών κατέστη σχεδόν ο ύπηρετής μου. Ημέραν τινά έμαθον δτι ο Βαλδοίνος ένομασέθη, ήρόρηρα πρέμια, καθότι δέν έγνωρίζον πως ήδύνατο να ζῇ άτακτος και άμελής ως ήτο.

Αφ' οῦ ή θέσις μου έθελατώθην οδοισκάς άπεφάσισα και έγώ να νομρευθῶ, και προς τούτο οδάρειαν θά εύρισκον δυσκολίαν, διότι όλίγαί θά ήσαν έν τῃ πόλει αι κόραι, αίνεις δέν θά με ήθελον ούβριον. Έγώ όμως εκήρουν γυναικα της τάξεός μου, και άδρον τούταιην την θυγατέρα τού Θωμά Φράντ, τού διδασκάλου τού χωρίου, έν ή εύρίσκοντο τά μεταλλευτικά έργα, τά όποια έγώ διηθύβουν. Η κόρη αύτη νεωτέρα ήμοι κατά δεκάδα ετών, έλέγετο Έλένη και ήτο ο τόπος της καλής γυναικός. Έξ έτη μετά τόν γάμον μου απέθανεν ή Έλένη, άφίνοσα με τρία τέκνα, μίαν θυγατέρα, την Έππη και δύο υιούς, τόν Ούγον και τόν Θωμάιν. Η Έππη ήτο τό όμοίωμα της μητρός της και όσάκις έθαυλε τό όνομα τού Ίουνίου, τό όποιον έφάλλεν ή μήτηρ της, άνεκάλεον εις την μνήμην

μου την παρελθούσαν τούση θυγατέρα έδαμομίαν μου. Μετά την πιαν άπόλειάν μου έρωτήθη εις τās έργασίας μου με περισσότερον ζήλον παρά ποτε και τά πάντα μοι έπετόγγαζον. Ο Βαλδοίνος Νεθισάιν διατέλει πάντοτε ύπόκληλός μου και δταν ο υιός του Στάμφορντ ήδύρωθη προσέλαβον και τούτον εις τό κατάστημά μου. Ητο νέος εύχάριστος και έπιμελής, άλλά δέν ήγάπα πολύ τό έργον του· έγώ επανειληγμένως τῃ έπρότεινα να τόν διδάξω τό πρακτικόν μέρος της έργασίας, άλλ' ούτος ήρήθη. Ίσως έφαλα προσλαβών πολύ ένωρίς τούς δύο υιούς μου εις την έργασίαν, άλλ' ή ιδέα μου ήτο δτι ο άνήρ από της ηλικίας δεκαεσσάρων ετών έφαιλει να

"Εκαθίμην εις τό πρότευμα . . ."

μάθη έργον τι, όπως τῃ χρησιμοσῃ διά τόν μετά ταῦτα βίον.

Όταν ή κόρη μου έφρασαν εις ηλικίαν δεκα ετών παρεκάλεσα την κυρία Νεθισάινος να την διδάξῃ, διότι είχαν πεποιθήσει εις την άρετήν και την ικανότητα της καθ' όλα καλής έκείνης γυναικός, ήτις άνέτρεφε τούσην καλή τās ίδίως θυγατέρας της. Η Έππη προσεκολληθή εις την οικογένειαν έκείνην και ούτω παρήγγοντο τά έτη. Τέλος όμως ο Βαλδοίνος ήσθένος και μετ' όλίγων απέθανεν· έγώ δε έπρότεινα εις τόν υιόν του, Στάμφορντ, ν' αναλάβῃ την θέσιν τού πατρός του εις τό γραφείον. Ουτος εκέχθη και συγχρότατα ήρχετο και εις την οίκιαν μου· ούδέποτε όμως ήδονάμην να ύποβθω εις μεταξῶ τού νέου τούτου και της θυγατρός μου ήθελα γεννηθῆ αίσθημα, καθότι έγώ έν γένει δέν έθεώρουσ την οικογένειαν Νεθισάιν άταξίαν ήμῶν. Οδθερίαν λοιπόν είχαν ύπόβθον δτε σο-

θαρῶν συνέβη περιστατικόν. Ημέραν τινά εκληρώθη εις τό γραφείον μου πόσον τι εις χαρτονομίματα της τραπέζης· Βλέγαντο. Είχον διόμεινα να πιστεύσω ότι ή τράπεζα αύτη δέν ήτο πολύ άσφαλής· ο Στάμφορντ μοι έπρότεινε να μεταβῆ άμέσως εις την τράπεζαν έκείνην και ν' άλλόξῃ τά χαρτονομίματα προς άλλα άσφαλῆ της τραπέζης της Άγγλίας. Τόν είπον να τό κάμη και άπήλθω. Τό ποδόν άνήγγετο εις χιλίας λίρας. Όταν απέστρεψε εκκλεισμεν τά χρήματα εις τό αιδροῦν χρηματοποιώσιον. Τῃν πρώταν και τό χαρτονομίματα και ο έν τῃ κωστίῳ χρυσός είχαν κλαπή. Τό χρηματοποιώσιον ούδέ έγχοσ έλας έκδελκων ειχεν άνοιγῆ διά κλειδός. Έκ τών κλειδών ο Στάμφορντ είχε την μίαν έγώ δε την άλλην· άλλως τις δέν είχε κλειδα.

Έκαθίμην εις τό πρότευμα δτε εισελάθον ο Στάμφορντ μοι άνήγγελα την κλοπήν. Ητο άφρότατος· με ήρώτησεν αν είσάφθηλθον την νόκα εις τό γραφείον και είπόντος έμού δτι δέν εισήλθον, μοι διηγήθη πως έγενετο ή κλοπή.

— Πού είναι ή κλεις σου; τόν ήρώτησα. Μοι την έδειξε θεθαίως με δτι την είχε πάντοτε μαζί του.

Τόν είπον τότε να μεταβῆ εις τό γραφείον και να μή είπη εις ούδένα τι, και δτι έγώ μετ' όλίγων θά μετεβθω.

Αφ' οῦ απήλθον, είπον προς την Έππην, ήτις ήτο παρούσα·

— Η διαγωγή τού Στάμφορντ είναι ύποπτος.

— Ω, πατέρα, άνεβήθησεν ή Έππη, μή είρη; τούτου ή καρδία μου ρηγνύεται!

Τῃν προσέβλεφα μη δύναμενος να πιστεύσω τά ότα μου. Είχον μάθει δια μίας τῃ μουσικόν τού έρωτός των και τούτο μ' έβλεπε περισσότερο ή ή άπάλευα των χρημάτων. Τά άπεισθίον τούτου δέν ήδύνατο να συμβῆ εις χειρότεραν έσχίην. Έφαινετο δτι ο Στάμφορνδ ήτο ο κλέπτης και έπεριμένα να μάθω την δικαιολογησίαν του· διότι έγω πάντοτε την άρχην είμαι πραγματικότητα.

Περὶ ενός όμως είχαν σχηματισμένη την πεποιθήσιν μου, δτι ούδέποτε θά δεχθῶ τόν Στάμφορνδ Νεθισάινά ως γαμβρόν μου.

(Έπειτα συνέχισα)

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STRASSE 41. LEIPZIG.

Παρακολουθούνται οι επιστέλλοντες προς τον Έσπερον να πέμπωσι τα χειρόγραφα καθαρώς γεγραμμένα, τὰ ὅποια δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲ επιστρέφονται.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΩΝ ΑΤΜΟΠΛΗΘΙΝ ΤΟΥ ΕΝ ΤΕΡΕΣΤΗ ΑΥΣΤΡΟ-ΟΥΓΓΡΙΚΟΥ ΛΟΪΔ.

Ἀναχωρήσεις ἐκ Τεργέστης:

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΙΝΔΙΩΝ ΚΑΙ ΚΙΝΑΣ (διὰ τῆς διώρυγος Σουέζ), εἰς Χόγκ-Κόγκ, διὰ Βρεντηαίου, Πόρτο-Σαϊδ, Ἄδεν, Βορδάης, Κολόμβου, Παναγῆ καὶ Σιγγαπώρης τῆ α'. ἐκάστου μηνός εἰς τὰς 4 μ. μ.

Εἰς Καλιφόρναν διὰ Πόρτο-Σαϊδ, Σουίξ, Ἄδεν καὶ Κολόμβου τῆ 16 Ἰανουαρίου, 16 Φεβρουαρίου, 15 Μαρτίου, 15 Ἀπριλίου, 15 Σεπτεμβρίου, 15 Ὀκτωβρίου, 15 Νοεμβρίου καὶ 15 Δεκεμβρίου εἰς τὰς 4 μ. μ.

Ἐπὶ τῆς γραμμῆς Τεργέστη-Βορδάης τὰ ἀπέπλοια θέλουσι διανεύει 10 μίλια τὴν ἄρην, μεταξὺ δὲ Βορδάης καὶ Χόγκ-Κόγκ 9 μίλια.

ΓΡΑΜΜΗ ΑΙΓΥΠΤΟΥ. Ἐκάστην Παρασκευὴν εἰς Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κερκύρας (συγκοινωνία πρὸς τὸ Πόρτο-Σαϊδ καὶ τὴν Συρίαν).

Πλεονέκτημα πληροφορίας δίδει ἡ ἐν Τεργέστη Διεύθυνσις καὶ τὸ Γενικὸν Πρακτορεῖον τοῦ αὐτρο-ουγγρικοῦ Λοῦδ ἐν Βιέννῃ (Sollwakenberg-Platz Nr. 6).

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΗΣ. Ἐκάστην Τρίτην εἰς τὰς 4 μ. μ. εἰς Ἑλλάδα μέχρι Σάμωρος, ἐναλλάξ διὰ Φιουμίου, Βρεντηαίου, Πειραιῶς, καὶ διὰ Ἀγκῶνος κτλ.

ΓΡΑΜΜΗ ΒΡΕΝΤΗΣΙΟΥ-ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Ἐκ Βρεντηαίου τὴν Πέμπτην ἐκάστης ἑβδομάδος τὸ μεσονύκτιον διὰ Κέρκυραν, Πάτρας, Κόρινθον, Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ.

Ἐκ Πειραιῶς διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς Κόρινθον, καὶ ἐκ Κόρινθου διὰ τοῦ ἀεροπλοίου ἐκάστην Δευτέραν, τὴν μεσημέριαν διὰ Πάτρας, Κέρκυραν εἰς Βρεντηαίον.

Τὴν Τετάρτην (ἐκάστην δευτέραν Τετάρτην ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου) τῆ 8 μ. μ. εἰς Φοῦμιον, Κέρκυραν, Πάτρας, Κατάκλων, Καλάμας, Πειραιᾶ, Θεσσαλονίκην, Θεσσαλὸν μέχρι Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸ Σάββατον τῆ 2 μ. μ. εἰς Κωνσταντινούπολιν μετ' προσέγγισιν εἰς Κέρκυραν καὶ Πειραιᾶ· εἰτα δὲ ἐκ Πειραιῶς εἰς Σύρον, Κρήτην, Σμύρνην, Συρίαν, Θεσσαλίαν, καὶ διὰ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τοὺς λιμένας τοῦ Ἑσπέρου Πόντου (τῆς μακρῆς ἑλλάδος) καὶ τοῦ Δουνάβου.

Εἰς ΤΥΝΙΔΑ κατὰ δεκαπενθήμεριαν, τὴν Πέμπτην ἀπὸ τῆς 4 Ἰανουαρίου εἰς τὰς 4 μ. μ. διὰ Ἀγκῶνος, Βάρης, Βρεντηαίου, Μεσσήνης, Κατάνης, Συρακοῦσιν καὶ Μελέτης (συγκοινωνία ἐν Ἀγκῶνι διὰ Φιοῦμιον καὶ ἐκ Φιουμίου).

Εἰς **ΔΑΔΑΜΑΤΙΑΝ** τὴν Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον ἐκάστης ἑβδομάδος.

ΤΟ ΠΕΡΙΚΑΛΥΜΜΑ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ.

Ἐκαστον τῶν κομψῶν τούτων καὶ ἐπιγράφων περικαλυμμάτων τιμᾶται μαρκῶν 5 (ἤτοι φράγκων 6.25) καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερον ταχυδρομικοῦ τέλους.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ πρῶτα ἕτη τινὲς τῶν Κυρίων συνδρομητῶν ἠμέλησαν νὰ ἐμβάσωσι τὸ τιμῆμα τῶν παραγγελθέντων περικαλυμμάτων, καὶ ὡς ἐκ τούτου προέκυψεν ἐπαισθητὴ ζημία, ἡ Διεύθυνσις ἔλαβε τὸ γενικὸν μέτρον νὰ μὴ ἀποστέλλῃ τοῦ λοιποῦ ἐπ' αὐθεμιᾷ προφάσει περικαλύμμα ἄνευ τῆς προκαταβολῆς τοῦ τιμήματος αὐτοῦ.

ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΤΟΥ ΖΙΓΑΒΗΝΟΥ
ΕΡΜΗΝΕΙΑ
Εἰς τὰς
ΙΔ' ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΙ
Εἰς τὰς Ζ' ΚΑΘΟΛΙΚΑΣ
ΝΥΝ ΠΡΩΤΟΝ ΕΚ ΠΑΛΑΙΟΥ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΥ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ
ΜΕΤΑ ΠΡΟΛΟΓΟΥ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ
ΤΟΥ
ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΚΑΛΟΓΕΡΑ
Ἀρχιεπισκόπου πρώην Πατρῶν, Διδασκάλου τῆς Α. Γ. τοῦ ἐπιπέδου Διοδότη τοῦ Ἑλληνοφρονίου ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ καὶ ἐπιτίμου Καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας ἐν τῷ Ἀθηνεῖ Πανεπιστημίῳ
ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ
Περιέχων τὴν ἑρμηνείαν τῆς πρὸς Ῥωμαίους ἐπιτολῆς, τῶν δύο πρὸς Κορινθίους καὶ τῆς πρὸς Γαλάτας
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΗ
1887

EUTHYMI ZIGABENI
COMMENTARIUS
IN
XIV EPISTOLAS SANCTI PAULI
ET VII CATHOLICAS
NUNC PRIMUM AD FIDEM CODICIS ANTIQUI
CUM PROLOGO ET ANIMADVERSIONIBUS
EJUSDEM
NICEPHORUS CALOGERAS
olim Archiepiscopus Patrensis, Magister Serenissimi Principis Helleniæ CONSTANTINI et Universitatis Athenarum Professor honorarius Theologiae
TOMUS PRIOR
Complectens præfationem et interpretationem Epistolæ ad Romanos, I et II ad Corinthios et ad Galatas
ATHENIS
TYPIS FRATRUM PERRI
1887